

Arrest

nr. 50 074 van 26 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2010.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 8 september 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 september 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 september 2010.

1.3. Op 28 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 september 2010 per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitische Arabier afkomstig uit de gemeente Chattra nabij Nasseriyah in Zuid-Irak. U zou tot het derde middelbaar naar school zijn gegaan. Hierna zou u beginnen werken zijn als zelfstandig loodgieter. In 1987 zou u uw legerdienst hebben gedaan. U werd ondermeer ingezet aan het front in de oorlog tegen Iran. Ook in de daaropvolgende Golfoorlog tegen Kuwait zou u actief zijn ingezet. Na deze oorlog zou u nog een aantal maanden gediend hebben in het "Jaish al-Shaabi" waarbij u voornamelijk werd ingezet voor bewakingsopdrachten. Na 1992 zou u terug beginnen werken zijn als loodgieter. U zou dit zijn blijven doen tot uw vertrek uit Irak.

In 2007 zou uw broer, een docent Engels van opleiding, beginnen werken zijn als tolk voor het Amerikaanse leger. Hij zou ondermeer gewerkt hebben in de "groene zone" in Bagdad en later in de provincie Diyala. U zou ook geprobeerd hebben om als tolk aan de slag te gaan. U zou hiertoe twee keer sollicitatiegesprekken hebben gevoerd in 2008, één keer in een gebouw in de groene zone in Bagdad en één keer in het Imam Ali-legerkamp in Nasseriyah. U slaagde evenwel niet voor de tests aangezien uw kennis van het Engels niet toereikend is. In juni 2010 zouden er achtereenvolgens met telkens ongeveer een week tussentijd drie dreigbrieven bij u thuis zijn aangekomen. In deze brieven stond geschreven dat jullie verraders en Amerikaanse spionnen waren en ook dat jullie moesten gedood worden. U vermoedde dat deze brieven bestemd waren voor uw broer die met u samenwoonde aangezien zijn werk als tolk voor het Amerikaanse leger door sommige milities als landverraad wordt beschouwd. Korte tijd nadat deze dreigbrieven waren aangekomen, zouden onbekenden volgende slogan hebben aangebracht op de gevel van jullie huis: "weg met de verraders". Omstreeks 5 juli 2010 zou jullie huis door onbekenden zijn beschoten op een moment dat jullie toevallig niet thuis waren. U zou later van burens hebben vernomen dat ofwel een militie van het Mehdileger ofwel een militie van de Badrbrigades jullie huis had beschoten. Na dit laatste incident zouden uzelf en uw broer hebben besloten om het land te verlaten. Begin augustus 2010 zouden jullie op legale wijze naar Syrië gevlucht zijn. Vervolgens zou u besloten hebben om alleen verder te reizen naar Europa. Uw broer zou in Syrië zijn achtergebleven omdat hij hoopte via de Amerikaanse ambassade in Syrië of via zijn connecties bij het UNHCR een verblijfsstatuut te bekomen. Op 8 september 2010 zou u vanuit Damascus met het vliegtuig via een tussenstop in Istanbul (Turkije) naar België gereisd zijn, waar u dezelfde dag aankwam en asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde te worden geviseerd omdat uw broer professioneel actief was als tolk voor het Amerikaanse leger. Uzelf zou in 2008 weliswaar ook getracht hebben aan de slag te kunnen gaan als tolk bij het Amerikaanse leger, maar u slaagde niet voor de taaltesten (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Uzelf zou sinds de beëindiging van uw legerdienst uitsluitend gewerkt hebben als zelfstandig loodgieter, meerbepaald vanaf 1992 tot uw vertrek uit Irak in 2010. U vermoedde echter dat de personen die uw broer viseren omwille van zijn werk als tolk voor het Amerikaanse leger te weten waren gekomen dat u ook had gesolliciteerd om tolk te worden. Dit vermoeden baseerde u op het feit dat er op jullie huis stond geschreven "weg met de verraders" waarbij het meervoud van dit laatste woord er volgens u op wees dat jullie beiden werden geviseerd en niet enkel uw broer. Vooreerst is het hoegenaamd niet duidelijk waarom de belagers van uw broer twee jaar nadat u had gesolliciteerd in de groene zone in Bagdad en in het legerkamp van Imam Ali in Nasseriyah plots te weten zijn gekomen dat u ook als tolk voor de Amerikanen aan het werk wou gaan. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde enkel dat het mogelijk was dat zij hiervan op de hoogte waren gekomen maar verder brengt u geen concrete aanwijzingen aan (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen over de inhoud van de drie dreigbrieven bleek bovendien dat deze aan meer dan één bestemming waren gericht en aldus konden worden geïnterpreteerd als gericht aan jullie beiden, u en uw broer dus. Nochtans verklaarde u eerder in dit verband tot twee maal toe en vrij uitdrukkelijk dat deze enkel aan uw broer waren gericht (zie gehoorverslag CGVS, p. 7 en p. 8). U werd met uw incoherente verklaringen geconfronteerd. U verklaarde eerder gezegd te hebben dat wanneer iemand wordt geviseerd bij uitbreiding het hele gezin wordt geviseerd. Dat u dit eerder zou gezegd hebben, blijkt echter niet het geval te zijn, zoals ook blijkt uit het gehoorverslag. Wat er ook van zij, uit uw eigen verklaringen over de drie dreigbrieven blijkt duidelijk dat in de eerste plaats uw broer en niet uzelf werd geviseerd omwille van zijn werk als tolk voor het Amerikaanse leger. Bovendien kan u niet aannemelijk maken dat men ervan op de hoogte was gekomen dat u twee jaar eerder ooit gesolliciteerd heeft om tolk te worden en dat u

zoals u later verklaarde, net zoals uw broer, door dezelfde militie(s) zou worden geïnviseerd. Met andere woorden, u bent zelf niet duidelijk of de bedreigingen enkel aan uw broer dan wel aan jullie beiden waren gericht. Mocht dit laatste al het geval zijn geweest, kan u evenmin toelichten hoe uw sollicitatie van twee jaar eerder hierin plots een rol zou zijn gaan spelen.

In ditzelfde verband moet verder worden opgemerkt dat uw verklaringen in verband met de dreigbrieven weinig overtuigend zijn. Zo verklaarde u dat er in totaal drie dreigbrieven waren aangekomen. Aanvankelijk verklaarde u het volgende over de inhoud van deze dreigbrieven: "jullie zijn verraders want jullie helpen de bezetters van het land, dat is tegen ons geloof" (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Later, wanneer u opnieuw werd gevraagd de inhoud van deze dreigbrieven weer te geven, verklaarde u: "dood aan de verraders en dood aan de spionnen van de Amerikanen". Toen u werd gevraagd of dit werkelijk de volledige inhoud was van deze drie dreigbrieven, verklaarde u dat de laatste brief in andere bewoordingen was opgesteld, meerbepaald: "dan komt de dood voor jullie" (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Deze vage verklaringen over de inhoud van de dreigbrieven kunnen allerm minst overtuigen aangezien kan worden aangenomen dat een dergelijke brief toch een diepe indruk moet hebben gemaakt, te meer dreigbrieven mede hebben geleid tot jullie vertrek uit Irak. Dat u de inhoud ervan dan ook niet vollediger kan weergeven, is wel zeer opmerkelijk. In verband met het aantal brieven dat jullie hadden ontvangen kwam u evenmin overtuigend over. U verklaarde namelijk "ongeveer" drie brieven te hebben ontvangen. Pas wanneer u erop werd gewezen dat u toch preciezer moet kunnen zeggen hoeveel dreigbrieven u had ontvangen, al dan niet meer of minder dan drie, verklaarde u dat er precies drie brieven waren verstuurd (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Waarom u dit dan niet vanaf den beginne exact kon stellen, blijft dan ook een vraagteken.

In verband met de tijdssituering van deze brieven legde u volgende incoherente verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde u dat de tweede brief twee weken na de eerste brief was verstuurd (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), terwijl u later verklaarde dat er tussen de drie dreigbrieven telkens ongeveer een week verstreek (zie gehoorverslag CGVS, p. 8).

Wat er ook van zij, u legde van deze drie dreigbrieven, net zo min als van de aangiften die u heeft gedaan naar aanleiding van de dreigbrieven en de aanslag op jullie huis, helemaal geen begin van bewijs voor. Op de vraag wat hiervan de reden is, verklaarde u dat uw broer al deze bewijzen bij zich heeft gehouden om zijn asielaanvraag in Syrië voor de Amerikaanse ambassade te staven. U voegde eraan toe dat u helemaal niet wist dat uzelf ook al die bewijzen diende voor te leggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Deze uitleg overtuigt niet. Het is immers opmerkelijk dat u het enerzijds wel logisch vindt dat uw broer al de bewijzen heeft bijgehouden om zijn asielaanvraag in Syrië te staven, maar dat u anderzijds niet wist dat u ook bewijzen nodig had om uw asielaanvraag te staven. Zelfs geen kopieën van de originele stukken heeft u kunnen neerleggen.

Verder dient nog te worden gewezen op volgende vage en aldus weinig overtuigende verklaringen: U verklaarde dat de aanslag op jullie huis "op 5 juli ongeveer of iets eerder" plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dat u een dergelijk aangrijpende gebeurtenis als een aanslag op uw huis niet correcter in de tijd kan situeren is weinig geloofwaardig, temeer daar deze aanslag nog maar heel recentelijk heeft plaatsgevonden. Opnieuw dringt de vraag zich op waarom u melding maakt van 5 juli 2010 om vervolgens opnieuw aan te geven dat het rond die datum was maar misschien ook al vroeger.

In verband met het werk van uw broer verklaarde u dat hij werkte als tolk voor de Amerikanen. Wanneer u om meer uitleg werd gevraagd, lichtte u toe dat hij in de groene zone actief was. U voegde eraan toe niet op de hoogte te zijn van alle details in verband met zijn werk zoals hoe hij daar precies is aangenomen en dergelijke. Op de vraag voor welke instantie hij dan precies werkte in de groene zone in Bagdad, verklaarde u enkel te weten dat hij mee diende te gaan op patrouille met de Amerikaanse soldaten en dat hij later in de provincie Diyala hetzelfde werk diende te doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Dat u over het werk van uw broer niet meer concrete details kan geven, is weinig geloofwaardig, temeer uw asielrelaas in de eerste plaats gebaseerd is op het profiel van uw broer als tolk. Meer zelfs, net zoals uw broer had u in 2008 interesse om ook als tolk aan de slag te gaan. Dit alles impliceert dat u zich toch enigszins spiegelde aan uw broer en dat u met andere woorden ook bepaalde bijzonderheden over zijn werk te weten moet zijn gekomen, aangezien u zich aangesproken voelde om eveneens een gelijkaardige job te gaan uitoefenen. Dat u in deze context niets meer weet te vertellen over de taken van uw broer of de omstandigheden waarin hij werkte, is dan ook weinig geloofwaardig.

Omwille van alle bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht en heeft u uw beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak"- "Actuele veiligheidssituatie in Centraalen Zuid-Irak" dd. 20 mei 2010).

De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen o.a. in Bagdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ("drive-by-shootings", schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanslagen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak" - "Actuele veiligheidssituatie in Centraal -en Zuid-Irak" dd. 20 mei 2010).

De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de Zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de drie meest zuidelijke gebieden van Irak nl. de provincies Diwaniyah, Thi-Qar (waarvan Nasseriyah deel uitmaakt) en Muthanna is relatief stabiel. In 2008 vonden daar geen noemenswaardige incidenten plaats. In het zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiitische militante groepen in het zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al-Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiitische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het Zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de Zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-p. 21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de Zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Chattra nabij Nasseriyah (provincie Thi-Qar) in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. Het CGVS is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Chattra nabij Nasseriyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Chattra nabij Nasseriyah aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw asielrelaas legde u geen documenten voor ten aanzien van het CGVS. U verklaarde dat u uw originele identiteitskaart had meegenomen maar dat deze laatste werd afgenomen door de luchthavenpolitie van Zaventem. Dit blijkt inderdaad uit het politieverlag van 8 september 2010. Echter, uw identiteitsgegevens worden door het CGVS niet ter discussie gesteld zodat dit document bovenstaande appreciatie evenmin kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan zich absoluut niet akkoord te kunnen verklaren met de bestreden beslissing en wenst hij te benadrukken dat, indien hij geen problemen zou hebben gehad, hij zijn job en zijn zwangere vrouw niet zomaar zou hebben achtergelaten. Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven en stelt dat hij het nodige zal doen teneinde contact op te nemen met zijn broer om documenten te bekomen die zijn verklaringen kracht bij zetten. Voorts verwijt hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkele wijze zijn vrees te hebben onderzocht omwille van het feit dat hij sji'iet is. Nochtans is volgens verzoeker uit het interview duidelijk gebleken dat hij ook hierdoor problemen kende in zijn land van herkomst.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en van de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Hij wijst erop dat de veiligheidssituatie in Irak nog steeds onzeker en uiterst gevaarlijk is en blijft. De verbetering van de toestand blijft bovendien beperkt tot bepaalde gebieden, is slechts relatief en de duurzaamheid ervan is nog niet aangetoond, aldus verzoeker. Hij meent dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet onderzocht werd. Hij erkent dat er een verbetering is in de situatie maar stelt dat er nog steeds veel problemen zijn zodat dan ook bezwaarlijk kan worden gesteld dat het thans in Irak veilig zou zijn. Hij verwijst in dit verband naar het reisadvies over Irak van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, dat als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd. Hij betoogt dat daarenboven ook rekening moet worden gehouden met de in de toekomst te verwachten situatie en of de verbeterde situatie ook in de toekomst nog zo zal zijn. Hieromtrent werd echter niets gemotiveerd. Meer nog, volgens verzoeker werd zelfs nooit onderzocht of hij al dan niet in aanmerking komt voor toekenning van het subsidiair beschermingsstatuut.

2.3. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zou worden gevisieerd omdat zijn broer professioneel actief was als tolk voor het Amerikaanse leger en hij vermoedde dat de personen/milities die zijn broer viseren hem nu ook viseren omdat zij te weten zijn gekomen dat ook hij had gesolliciteerd om tolk te worden. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) uit zijn eigen verklaringen over de drie dreigbrieven duidelijk blijkt dat in de eerste plaats zijn broer en niet hijzelf werd gevisieerd omwille van zijn werk als tolk voor het Amerikaanse leger en hij bovendien niet aannemelijk kan maken dat men op de hoogte was gekomen dat hij twee jaar eerder ooit gesolliciteerd heeft om tolk te worden en hij daarom door dezelfde militie(s) zou worden gevisieerd, (ii) hij incoherente verklaringen aflegt over de inhoud, het aantal en tijdssituering van de ontvangen dreigbrieven, (iii) hij niet het minste

begin van bewijs voorlegt, noch van de dreigbrieven, noch van de aangiften die hij zou hebben gedaan naar aanleiding van de dreigbrieven en de aanslag op zijn huis, en hij evenmin een aannemelijke verklaring geeft voor dit gebrek aan stavingstukken, (iv) hij vage verklaringen aflegt over het precieze tijdstip van de aanslag op zijn huis en omtrent het werk van zijn broer en (v) uit een analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat er voor burgers uit Chattra nabij Nasseriyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Chattra nabij Nasseriyah geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 september 2010 (CG nr. 1001299), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.4. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Hij beperkt zich in hoofdzaak tot het herhalen van zijn vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, waarmee hij echter de motivering van de bestreden beslissing niet weerlegt noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. De loutere stelling als zou hij zijn job en zijn zwangere vrouw niet zomaar hebben achtergelaten indien hij geen problemen zou hebben gehad, doet geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.5. Zo verzoeker aanhaalt dat op geen enkele wijze zijn vrees aangaande het feit dat hij sji'iet is en hierdoor problemen kreeg, werd onderzocht, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel heeft aangehaald dat hij in de problemen is gekomen omdat hij sji'ietisch is, dat die milities achterlijk zijn en denken dat als je sji'ieten vermoordt, je dan naar het paradijs gaat (administratief dossier, stuk 3, p. 3). Zowel uit het gehoorverslag als uit de vragenlijst blijkt duidelijk, zoals correct en omstandig is weergegeven in de bestreden beslissing, dat verzoeker de reden van zijn vlucht wijt aan het werk van zijn broer als tolk voor het Amerikaanse leger en het feit dat dezelfde personen/milities die zijn broer viseren nu ook hem viseren omdat hij heeft gesolliciteerd om ook tolk te worden. Nergens uit het administratief dossier blijkt op enige wijze dat verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten omdat hij problemen kende omdat hij sji'iet is. Waar verzoeker ter terechtzitting nogmaals wordt gevraagd naar de milities waarvoor hij vreest, antwoordt verzoeker, milities uit Iran, Saoedi-Arabië, Syrië, Mehdi, en hij verder stelt veel te hebben meegemaakt tijdens de oorlog, kan de Raad enkel kan vaststellen dat het voorgehouden relaas vaag is. Waar verzoeker verwijst naar zijn medische problematiek, stelt de Raad vast dat één medisch attest van 8 oktober 2010 wordt voorgelegd waaruit blijkt dat de vooropgestelde diagnose van een PTDS mogelijk is en Dr. J.R. meent niet te kunnen stellen dat deze man simuleert. Resultaten van andere testen die zouden zijn gedaan worden niet voorgelegd en verzoeker weet niet wat de uitslag is van de op 22 september 2010 gedane medische testen. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd en asiel heeft aangevraagd aan de grenspolitie op 8 september 2010 naar aanleiding van zijn

binnenkomst, hij uitgebreid is gehoord op 14 september 2010 met de bijstand van een tolk Arabisch ter voorbereiding van zijn gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en ook daar op geen enkele manier melding werd gemaakt van een medische problematiek, en hij met de bijstand van een tolk en zijn raadsman op 22 september 2010 werd gehoord in het kader van zijn asielaanvraag door een vertegenwoordiger van het Commissariaat-generaal en ook op dit ogenblik op geen enkele wijze melding werd gemaakt van ernstige fysische of psychische problemen niettegenstaande verzoeker en zijn raadsman op het einde van het gehoor in de mogelijkheid werden gesteld gegevens toe te voegen (CGVS p. 10). Vermits het voorgelegde medisch attest, gedagtekend 8 oktober 2010, opgesteld is na de verschillende door verzoeker afgelegde verklaringen bij de Belgische autoriteiten waar geen enkel probleem werd gesignaleerd, en na het nemen van de bestreden beslissing op 28 september 2010, kan hij de Raad er niet van overtuigen dat zijn "vreemd gedrag", zoals vermeld in het medisch attest, te wijten zou zijn aan de door hem voorgehouden gebeurtenissen in zijn land van herkomst, vermits hij, naar het oordeel van de Raad, het voorgehouden relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Na lezing van het administratief dossier, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn de door hem aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met coherente verklaringen, noch met de nodige stavingstukken die zijn beweringen zouden kunnen ondersteunen. Verzoekers argument dat hij contact zal opnemen met zijn broer om documenten te verzamelen om zijn verklaringen kracht bij te zetten, maar dat dit echter niet simpel is aangezien hij geen contact meer heeft met zijn broer, kan geenszins overtuigen en neemt niet weg dat verzoeker tot op heden geen stukken heeft ingediend die zijn vrees kunnen staven. Dit is des te meer opmerkelijk daar uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat zijn broer, die samen met hem naar Syrië zou zijn gevlucht, dit wél heeft gedaan en alle nodige stavingstukken in zijn bezit zou hebben. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, is het onbegrijpelijk dat verzoeker het enerzijds logisch vindt dat zijn broer al de bewijzen heeft bijgehouden om zijn asielaanvraag in Syrië te staven, maar dat hij anderzijds zelf niet op het idee zou zijn gekomen dat hijzelf ook bewijzen nodig zou hebben.

2.7. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, werd in de bestreden beslissing omstandig en duidelijk weergegeven om welke redenen hem het subsidiair beschermingsstatuut werd geweigerd. Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. Dienvolgens kan hij zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om

aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Voorts wordt in de bestreden beslissing aangehaald dat naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, een Iraakse asielzoeker ook een beschermingsstatus kan krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. De subsidiaire beschermingsstatus wordt echter niet aan elke Iraakees toegekend. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt immers, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, dat de algemene veiligheidssituatie verbeterd is maar dat de geografische spreiding van het geweld en het daarbij horende risico voor burgers regionaal erg verschillend is. In de bestreden beslissing wordt verder correct vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit Chattra nabij Nasseriyah (provincie Thi-Qar) in Zuid-Irak, waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie, kwam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook terecht tot de conclusie dat er voor burgers uit Chattra nabij Nasseriyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Chattra nabij Nasseriyah geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn. Het louter neerleggen van een pagina van de website www.iraqbodycount.org aangaande het aantal dodelijke slachtoffers in Irak is immers niet afdoende om de objectieve informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt te ontcrachten. Ook het bij voorliggend verzoekschrift gevoegd reisadvies Irak van de Ministerie van Buitenlandse Zaken vermag niet het bovenstaande alsnog in een ander daglicht te plaatsen. Een dergelijk reisadvies is immers enkel gericht aan Belgen die naar Irak zouden reizen en vormt geenszins een leidraad voor de instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Zo verzoeker nog meent dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de in de toekomst te verwachten veiligheidssituatie, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat verzoeker uitvoerig werd gehoord en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan te tonen, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS